

Τὸ καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων ἐπολιτεύθη ὅσον ἐνδέχεται συνετῶς καὶ μετριοπαθῶς λέγομεν ὅσον ἐνδέχεται, διότι, ὅπως κατήντησαν τὰ πράγματα, ἡ μεταξὺ τῶν δύο μερίδων σύγκρουσις ἀπέβη ἀναπόδραστος. Τὸ ἔθνος διηρέθη εἰς δύο στρατόπεδα. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς μεταρρυθμίσεως ἐστιγματίσαν τοὺς ὀπαδοὺς τῶν καθεστῶτων ἀποκαλέσαντες αὐτοὺς εἰκονολάτρας, ξυλολάτρας, εἰδωλολάτρας, καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀνταπέδωκαν εἰς τοὺς πρώτους τὰ ἴσα ἐπονομάσαντες αὐτοὺς εἰκονομάχους, εἰκονοκαύστας, εἰκονοκλάστας, χριστιανοκατηγόρους, σαρακηνόφρονας. Ἐκ τῶν ἐπώνυμων τούτων ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰ πάθη ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφοτέραι αἱ μερίδες ἐνεφοροῦντο. Ὁ Λέων ὁμως εὐρεθεὶς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς ἀναγκασθεὶς νὰ ἀσπασθῇ τὴν μίαν, δὲν συνεμερίσθη, πολλοῦ γε δεῖ, τὰ πάθη αὐτῆς, οὐδ' ἀνεδείχθη ἀδυσώπητος πρὸς τὴν ἑτέραν, ἀλλὰ διεξήγαγε τὸν μέγαν ἀγῶνα ὃν ἀνέλαβε μετὰ πνεύματος νηφαλίου καὶ καρδίας ἀγαθῆς, ἀναδείξας ἐν γένει ἀρετὰς ἀξίας τῇ ἀληθείᾳ τοῦ εὐγενοῦς σκοποῦ ὃν προετίθετο, τοῦ σκοποῦ τῆς τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ ἀναμορφώσεως.

Πρὶν προχωρήσωμεν, θέλομεν εἶπει ὀλίγας τινὰς λέξεις περὶ τῆς ἱστορικῆς ἀξίας τῶν χρονογράφων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς κυριώτερας πηγὰς τοῦ πρώτου τούτου τῆς εἰκονομαχίας μέρους. Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Γεωργίου Ἀμαρτωλοῦ τοῦ ἐν τῇ 9 ἑκατονταετηρίδι ζήσαντος, κατὰ τινὰ περικοπὴν προσηρητημένην εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Νικηφόρου, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ κείμενον τοῦ 9 κανόνος τῆς ἐν Νικαίᾳ οἰκουμένης συνόδου, πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ γράψαντες ἐν τῷ πνεύματι τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἀνακηρύξαντες τὰς ἀρετὰς τῶν βασιλέων αὐτῆς. Δυστυχῶς ἅπαντες οὗτοι οἱ συνήγοροι τῆς ἑτέρας τῶν μερίδων ἐξηφανίσθησαν μετὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀντιθέτου μερίδος, δυνάμει τοῦ προειρημένου 9 κανόνος, ὅστις διέταξεν, ἐπὶ ποιναῖς πνευματικαῖς βαρυτάταις, νὰ παραδοθῶσιν αἱ συγγραφαὶ αὐτῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα ἀποτεθῶσι μετὰ τῶν λοιπῶν αἵρετικῶν βιβλίων. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τοὺς προηγουμένους κανόνας τὰ βιβλία τῶν αἵρετικῶν ἐκαίοντο, τὴν αὐτὴν πιθανῶς τύχην ἔλαβον καὶ αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος συγγραφαί. Ὅπως δὴ ποτε τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐταὶ ἐξέλιπον καὶ ὅτι τὴν σήμερον ἄλλους ὁδηγοὺς δὲν ἔχομεν εἰμὴ τοὺς πολεμίους πάσης μεταρρυθμίσεως χρονογράφους. Ἐκ τούτων δὲ δύο εἶναι οἱ κυριώτεροι, ὁ Θεοφάνης καὶ ὁ Νικηφόρος, τοὺς ὁποίους ἐλάβομεν ἤδη πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν ἐν τῷ προηγουμένῳ βιβλίῳ, περὶ ὧν ὁμως ἀπαραίτητον εἶναι νὰ ἀκριβολογήσωμεν πλείοτερον ἐνταῦθα· διότι ὡς πρὸς μὲν τοὺς προηγουμένους χρόνους οὐδένα συνήθως λόγον εἶχομεν νὰ δυσπιστῶμεν πρὸς αὐτούς, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁμολογουμένως διαστρέφουσι τὴν ἀλήθειαν πολλάκις, ἂν ὄχι καὶ πάντοτε ἐξ ἴσου. Ἀμφοτέροι ἀνῆκον εἰς οἴκους ἐπιφανεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Θεοφάνους κατήγετο ἡ Ζωὴ ἐκείνη Καρβωνοφίνα, ἣν ἔγημεν εἰς τέταρτον γάμον ἴσπερον ὁ βασιλεὺς Λέων Γ' ὁ σοφός, ὁ υἱὸς μὲν τοῦ Βασιλείου τοῦ μακεδόνα, πατὴρ δὲ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ καὶ δίδοντος εἰς ἡμᾶς τὴν εἶδησιν ταύτην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ρωμανὸν συγγραφῇ. Ἐγεννήθη δὲ ὁ Θεοφάνης ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὸ 757 ἔτος ἐκ πατρὸς ὀνόματι Ἰσαακίου, ὅστις, στρατηγὸς ὢν τοῦ θέματος τοῦ Αἰγαίου, ἀνῆκε βεβαίως εἰς τὴν μερίδα τῆς μεταρρυθμίσεως, διότι ὁ τότε βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Ε' ὁ τοῦ Λέοντος Γ' υἱὸς δὲν ἐσυνήθιζε νὰ διορίζη εἰς τοιαῦτα ἀξιώματα ἀνθρώπους ἑτεροδοξοῦντας. Πλὴν τούτου ὁ Ἰσαάκιος ἦτο ἀνὴρ πλουσιώτατος, ὥστε εὐρὴ ἠνοίγετο τὸ στάδιον τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου ἐνώπιον τοῦ Θεοφάνους, ὅστις τῷ ὄντι ἐπροοιμίασεν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο αἰσίως,